

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. R. U.**, bytom R., zastúpený advokátkou JUDr. E. K., Advokátska kancelária so sídlom v B., K., proti žalovanému: **Minister spravodlivosti Slovenskej republiky**, Ž., B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 15248/2006-41/3 zo dňa 3. októbra 2006, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2008, č. k. 2S 453/2006-35, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2008, č. k. 2S 453/2006-35 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením zastavil konanie vo veci podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného - ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 3. októbra 2006, č. 15248/2006-41/3, ktorým bol žalobca odvolaný podľa § 38 ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a o doplnení niektorých zákonov (**d'alej len zákon o súdoch**) z funkcie predsedu Krajského súdu v Žiline.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že v danom prípade sa jedná o žalobu vo veci, ktorá nemôže byť predmetom preskúmania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a konanie bolo preto potrebné zastaviť podľa § 250d ods. 3 O.s.p.

Krajský súd poukázal na to, že v skutkovo i právne totožnej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod č. spis. zn. 1S 451/2006 krajský súd zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu ministra v súvislosti s odvolaním predsedníčky Krajského súdu v Bratislave podľa § 38 ods. 5 zákona o súdoch, keď dospel k záveru, že toto rozhodnutie ministra nemôže byť predmetom preskúmania podľa piatej časti O.s.p.; Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedené uznesenie krajského súdu, napadnuté odvolaním žalobkyne, potvrdil uznesením zo dňa 11.12.2007 č. k. 2Sžo 77/2007 stotožniac sa so záverom súdu prvého stupňa a súčasne konštatoval, že rozhodnutie o odvolaní predsedu súdu nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní a preto nemôže byť predmetom preskúmania súdom s poukazom na článok 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava).

Súčasne krajský súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžo 76/2007 zo dňa 11.12.2007, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 455/2006-42 zo dňa 30.3.2007 o zastavení konania o preskúmanie rozhodnutia ministra o odvolaní predsedníčky Okresného súdu Bratislava II.

Podľa názoru krajského súdu v danej veci rozhodnutie ministra o odvolaní sudcu z funkcie predsedu súdu pre neplnenie povinností predsedu súdu ustanovených zákonom v zmysle § 38 ods. 5 zákona o súdoch je individuálnym správnym aktom zasahujúcim do práv a povinností dotknutého sudcu, ktoré za predpokladu vyčerpania prípustných riadnych opravných prostriedkov je preskúmateľné súdom na základe žaloby podľa §§ 247 a nasl. O.s.p., z ktorých dôvodov rozhodnutie ministra o odvolaní sudcu z funkcie predsedu súdu podlieha právnemu režimu správneho poriadku so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami.

Uviedol, že preskúmateľnosť právoplatného rozhodnutia ministra o odvolaní sudcu z funkcie predsedu súdu vyplýva jednak zo skutočnosti, že toto rozhodnutie je spôsobilé

ukrátiť odvolaného súdneho funkcionára na jeho právach a najmä zo zásady generálnej klauzuly, v zmysle ktorej súdnemu prieskumu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb, pokiaľ možnosť ich preskúmania výslovne nevylučujú osobitné zákony alebo Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 248 písm. a/, b/, c/.

Konštatoval, že z citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva jednoznačne záver, že rozhodnutia ministra zo dňa 3.10.2006 o odvolaní predsedov súdov z funkcií nemožno preskúmať v súdnom konaní na základe žalôb súdnych funkcionárov, pretože nie sú splnené podmienky pre takýto prieskum. Rešpektoval výklad zákona judikovaný Najvyšším súdom Slovenskej republiky, konštatujúc, že v danej veci žalobca nevyužil možnosť podať rozklad proti rozhodnutiu ministra zo dňa 3.10.2006 a podal žalobu proti neprávoplatnému rozhodnutiu, v dôsledku čoho nebola daná právomoc súdu na konanie o žalobe podľa § 247 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd o náhrade trov konania rozhodoval podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. s poukazom na § 246c a § 250k ods. 1 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na ich náhradu.

Žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne napadol uznesenie krajského súdu včas podaným odvolaním, žiadajúc ho zmeniť a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že v zmysle platnej právnej úpravy nie je možné podať proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti z funkcie predsedu súdu žiadny opravný prostriedok, pretože právo odvolať predsedu súdu je v zákone koncipované ako výlučné právo ministra spravodlivosti (§ 38 ods. 5 zákona o súdoch), pričom minister je pri výkone tohto svojho zákonného oprávnenia nezastupiteľný.

Ďalej dôvodil s poukazom na znenie ustanovenia § 58 správneho poriadku, že vo veci nie je možné podať odvolanie, keďže neexistuje správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený ministrovi spravodlivosti, a preto vo veci nie je možné podať ani rozklad, pretože

v zmysle ustanovenia § 61 ods. 2 správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie.

Poukázal na to, že rozhodovanie o rozklade je zverené vedúcemu ústredného orgánu štátnej správy práve z dôvodu, že aj keď rozkladové konanie nemá devolutívny účinok, o rozklade, nikdy priamo nerozhoduje ten, kto sa podieľal na predchádzajúcom konaní a rozhodovaní a keďže minister má v rámci príslušného ministerstva status osoby služobne najvyššie postavenej, o rozhodnutí ministra vydanom v prvom stupni správneho konania nemá teda kto rozhodovať, pretože neexistuje ani orgán najvyššieho stupňa priamo nadriadený, ani iný vedúci ústredného orgánu štátnej správy, konštatujúc, že aj právna teória predpokladá situáciu, kedy rozhodnutie správneho orgánu nadobudne právoplatnosť aj preto, že proti nemu neexistuje riadny opravný prostriedok, a ako také je preskúmateľné súdom.

Tvrdil, že vzhľadom na uvedené skutočnosti má za to, že jediným efektívnym prostriedkom nápravy, ktorým mohol dosiahnuť účinnú ochranu svojich subjektívnych práv, a ktorý mal v danej situácii k dispozícii, bola žaloba podľa §§ 244 a nasl. O.s.p. na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra o odvolaní z funkcie predsedu súdu.

V tejto súvislosti poukázal na to, že v dôsledku nie celkom explicitnej právnej úpravy, nedostatočnej súdnej praxe a najmä obavy z prípadného zmeškania lehoty zaslal písomne ministrovi spravodlivosti dňa 24.11.2006 podanie označené ako rozklad, v ktorom žiadal, aby orgán príslušný na rozhodnutie zrušil napadnuté rozhodnutie ministra o jeho odvolaní z funkcie predsedu súdu.

Zotrval na dôvodoch uvádzaných pred súdom prvého stupňa, že namietané rozhodnutie žalovaného o odvolaní predsedu súdu je nepochybne rozhodnutím, ktoré je spôsobilé zasiahnuť do práv dotknutého predsedu súdu, keďže ide o rozhodnutie, ktorým minister odníma právomoci súvisiace s výkonom tejto funkcie, pretože predmetným rozhodnutím minister zasiahol do jeho práv vyplývajúcich zo zákona o súdoch, ako právo na nerušený výkon funkcie predsedu súdu až do uplynutia funkčného obdobia za predpokladu, že nenastane niektorý z taxatívne ustanovených dôvodov pre zánik funkcie (§ 38 zákona o súdoch).

Záverom konštatoval, že v danej veci boli splnené všetky podmienky na súdne preskúmanie namietaného rozhodnutia všeobecným súdom v rámci systému správneho súdnictva, keďže minister spravodlivosti je orgánom verejnej správy a namietaným rozhodnutím zasiahol do jeho subjektívnych práv verejnej povahy a vzhľadom k tomu, že dotknuté subjektívne práva spadajú medzi základné práva a slobody, ich súdne preskúmanie nebolo možné vylúčiť a rovnako nebolo možné zastaviť konanie o prejednaní žaloby z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 247 ods. 2 O.s.p., pretože rozhodnutie žalovaného je svojou povahou rozhodnutím, voči ktorému zákon nepripúšťa žiadne riadne opravné prostriedky, a je preto právoplatné a vykonateľné okamihom jeho doručenia konkrétnemu adresátovi (predsedovi súdu).

Žalovaný zotrval na obsahu svojho vyjadrenia k žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu rozhodnutia. Vyjadril súhlas s výrokom prvostupňového rozhodnutia, avšak pokiaľ išlo o dôvody, pre ktoré bolo predmetné konanie zastavené, nestotožnil sa s obsahom odôvodnenia.

V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.12.2007 č. k. 2Sžo 77/2007 a č. k. 2Sžo 149/2007, v ktorých bolo jednoznačne konštatované, že rozhodnutie žalovaného treba považovať za také rozhodnutie, ktoré svojich charakterom nepodlieha prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Konštatoval, že realizovaním zákonom zverenej právomoci (zákon o súdoch) je aj vydávanie autoritatívnych aktov ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky a nie každý takýto akt je rozhodnutím, resp. rozhodnutím na účely § 244 O.s.p., poukazujúc, že takýmto aktom je aj v rámci zákonom zverenej právomoci prezidenta Slovenskej republiky napríklad akt vymenovania a odvolania predsedu vlády Slovenskej republiky prezidentom Slovenskej republiky, vymenovanie a odvolanie členov Súdnej rady Slovenskej republiky prezidentom Slovenskej republiky.

Uviedol, že v týchto prípadoch nejde o správny akt, ktorým sa rozhoduje o právach a právom chránených záujmoch, a ktorý by bol spôsobilý privodiť ukrátenie na právach subjektu, voči ktorému akt smeruje, a ktorého zákonnosť by bolo možné napadnúť na súde, ako aj že tieto akty možno zaradiť do skupiny iných aktov, ktorými sa „určitým osobám

prepožičiava postavenie vykonávateľa verejnej správy alebo iné kvalifikované napr. služobné verejnoprávne postavenie“, ale na ktoré nie je právny nárok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. 246c O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 212 a nasl., prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1 písm. c/ a dospel k záveru, že jeho odvolaniu nemožno priznať úspech.

V predmetnej veci je spornou otázka, či žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie predsedu krajského súdu je preskúmateľné súdom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ako rozhodnutie vydané v správnom konaní, ktorým bolo zasiahnuté do subjektívnych práv a oprávnení žalobcu a ako také musí spĺňať základné formálne a materiálne náležitosti správneho aktu, alebo či sa jedná o akt vnútro - organizačnej povahy charakterizovaný znakom nadriadenosti a podriadenosti, ktorý nepodlieha preskúmvavej právomoci súdov, a či funkcia predsedu krajského súdu ako uvádza žalobca je inou verejnou funkciou.

V správnom súdnictve, upravenom v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmvajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, a ďalších fyzických a právnických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 244 ods. 3 definuje pojem „rozhodnutie správneho orgánu“ ako rozhodnutie vydané správnym orgánom v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Postupom správneho orgánu, ktorý je preskúmateľný v správnom súdnictve, je jeho činnosť, ktorou správny orgán realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými predpismi. Pod činnosťou sa rozumie spravidla aktívny postup podľa procesných i hmotnoprávných

noriam, ktoré správny orgán oprávňujú a zaväzujú na úkony v priebehu správneho konania, ide o procesný postup, ktorý bezprostredne predchádza vydaniu rozhodnutia, ktoré je spôsobilým predmetom preskúmania súdom v správnom súdnictve.

Z obsahu spisu krajského súdu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou zo dňa 1. decembra 2006 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 3. októbra 2006, č. 15248/2006-41/3, ktorým bol v zmysle § 38 ods. 5 zákona o súdoch odvolaný z funkcie predsedu Krajského súdu v Žiline. V žalobe uviedol, že predmetné rozhodnutie vydané vo forme listu nespĺňa formálne ani materiálne náležitosti rozhodnutia, pretože neobsahuje odôvodnenie ani poučenie. Namietané rozhodnutie žalovaného považoval za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre nezrozumiteľnosť. Tvrdil, že uvedeným rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky bol ukrátený na svojich právach na prístup k verejnej funkcii podľa § čl. 30 ods. 4 Ústavy, čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, čl. 25 písm. c/ Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, uverejnený v zbierke zákonov pod č. 120/1976 Zb. ako aj na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, uverejnený v zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb. a súčasne namietal, že rozhodnutie je v rozpore s princípom právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 46 Ústavy, ktorej podstatou je predvídateľnosť práva a postupu orgánov verejnej moci. Dôvodil tým, že funkcia predsedu krajského súdu je verejnou funkciou, pričom žalovaný zasiahol do práv a povinností žalobcu súvisiacich s výkonom jeho verejnej funkcie predsedu, a preto rozhodnutie, ktoré má vplyv na jeho subjektívne práva a povinnosti, je preskúmateľné súdom. Ďalej uviedol, že týmto rozhodnutím boli porušené jeho verejné subjektívne práva, ktoré v zmysle článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nesmú byť vylúčené z preskúmania rozhodnutia súdom, pričom funkcia predsedu súdu je inou verejnou funkciou, súčasťou ktorej je aj právo nebyť odvolaný z funkcie a súčasne, že dotknuté práva spadajú medzi základné ľudské práva a slobody, z ktorých dôvodov ich súdne preskúmanie taktiež nie je možné vylúčiť.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa sa s námietkami žalobcu, ktoré uviedol v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu, zaoberal a dospel k správneému záveru, že rozhodnutie ministra zo dňa 3.10.2006 o odvolaní žalobcu z funkcie predsedu súdu nemožno preskúmať v súdnom konaní na základe žaloby, pretože nie sú splnené podmienky pre takýto prieskum.

Odvolačný súd sa však nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého konanie zastavil z dôvodu, že v danej veci žalobca nevyužil možnosť podať rozklad proti rozhodnutiu ministra zo dňa 3.10.2006 a podal žalobu proti neprávoplatnému rozhodnutiu, v dôsledku čoho nebola daná právomoc súdu na konanie o žalobe podľa § 247 ods. 2 O.s.p.

Pokiaľ žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný napadnutým rozhodnutím nezákonne zasiahol do jeho práv vyplývajúcich predovšetkým z ustanovenia článku 30 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 Ústavy, odvolací súd dáva do pozornosti, že v zmysle citovaného čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy jedným zo základných politických práv občana je právo zúčastňovať sa na správe vecí verejných priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov, pričom Ústava právu na zotrvanie v štátnej funkcii neposkytuje ochranu ako jednému zo základných politických práv. Odsek 4 článku 30 Ústavy oprávňuje občanov na prístup k verejným funkciám za rovnakých podmienok a to k voleným funkciám a iným verejným funkciám. Uvedenú skutočnosť konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení spis. zn. ÚS 796/2000, z obsahu ktorého vyplýva, že právo zotrvať v štátnej (verejnej funkcii), do ktorej sa navrhovateľ dostal voľbou v Národnej rade Slovenskej republiky síce v súlade a podľa Ústavy, nie je však súčasťou práv upravených v čl. 30 ods. 1 Ústavy. Ústavný súd Slovenskej republiky v Uznesení II. ÚS 796/00 uvádza „Návrh ministra spravodlivosti ani uznesenia vlády Slovenskej republiky, ktorým vláda schválila návrh na odvolanie navrhovateľa z funkcie predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nemohli porušiť základné právo navrhovateľa upravené v čl. 30 ods. 1 Ústavy, pretože Ústava právu na zotrvanie v štátnej funkcii neposkytuje ochranu ako jednému zo základných práv upravených v citovanom ustanovení.“

Odvolačný súd poukazuje na to, že podľa Ústavy neexistuje žiadne právo na zotrvanie vo funkcii. Odvolaním žalobcu z funkcie predsedu krajského súdu teda nedošlo k porušeniu jeho ústavného práva, pretože odvolanie z funkcie predsedu súdu sa nedotýka práv alebo právom chránených záujmov, porušenie ktorých namietal v žalobe. Odvolanie z funkcie predsedu súdu nemá vplyv na jeho funkciu sudcu, do ktorej bol zvolený a z ktorej môže byť odvolaný, rovnako ako iní sudcovia, iba z dôvodov stanovených zákonom.

V tejto súvislosti odvolací súd súčasne poukazuje na to, že vznik a zánik funkcie predsedu súdu ustanovuje zákon o súdoch, v zmysle ktorého vyplýva, že funkcia predsedu súdu je funkciou v správe súdnictva a môže ju vykonávať sudca po splnení zákonom

predpokladaných podmienok. Sudca vo funkcii predsedu súdu je orgánom riadenia a správy súdu. Ustanovenie sudcu do funkcie predsedu súdu a ani jeho odvolanie z tejto funkcie nemá vplyv na jeho postavenie ako sudcu.

Podľa § 71 zákona o súdoch najvyšším orgánom správy súdov je ministerstvo. Vykonáva správu súdov v oblasti organizačnej tým, že metodicky usmerňuje a kontroluje výkon správy okresných súdov, krajských súdov a Špeciálneho súdu predsedami týchto súdu. Je teda nesporné, že medzi uvedenými subjektami existujú vzťahy nadriadenosti a podriadenosti, z čoho nepochybne vyplýva i právomoc daná ministrovi odvolať predsedu súdu, ak sú na to splnené zákonné podmienky ustanovené v § 38 zákona o súdoch. Zákon o súdoch v ustanovení § 38 ods. 5 stanovuje, že minister môže odvolať z funkcie predsedu súdu aj bez návrhu, ak si neplní povinnosti predsedu súdu ustanovené zákonom. Uvedené ustanovenie neukladá ministrovi konkretizovať svoje dôvody, ktoré ho viedli k odvolaniu predsedu súdu. Aj v tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že funkcia predsedu okresného i krajského súdu je funkciou riadenia a správy súdu, ktorý je priamo podriadený ministrovi spravodlivosti, preto v prípade odvolania žalobcu z funkcie predsedu krajského súdu nedošlo k žiadnemu zásahu do jeho základného práva a slobody. Rozhodnutím, ktorým minister spravodlivosti odvolal žalobcu z funkcie predsedu krajského súdu nezasiahol žiadnym spôsobom do jeho základného práva a slobody, uvedené rozhodnutie nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, a preto uvedené rozhodnutie nemôže byť predmetom preskúmania súdom s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy a na čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorých právnych noriem z právomoci súdu nemôže byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Vzhľadom na uvedené v danej veci nedošlo ani k porušeniu čl. 6 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd.

Je potrebné poznamenať, že výkon funkcie predsedu súdu v oblasti štátnej správy súdov, nie je ani právom, ktoré zaručuje Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedená skutočnosť vyplýva i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. (*napr. rozsudok Š. H. proti Slovenskej republike*).

Pokiaľ žalobca tvrdil, že postupom žalovaného bol ukrátený na práve k prístupu k verejnej funkcii, odvolací súd s takýmto jeho tvrdením nesúhlasí, pretože právo na prístup k nej, nie je politickým právom podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy a ani právom podľa čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, keďže v zmysle zákona č. 357/2004 Z.z. o ochrane

verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v oblasti súdnictva podľa čl. 2 tohto zákona taxatívne vymedzenými verejnými funkcionármi sú predseda a podpredseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sudcovia Ústavného súdu Slovenskej republiky a členovia Súdnej rady.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k názoru, že preskúvaným rozhodnutím žalovaný nezasiahol do zákonom chránených práv a právnych záujmov žalobcu v zmysle zákonných požiadaviek ustanovených v právnej norme § 244 O.s.p. ako i k tomu, že právo na funkciu predsedu krajského súdu nie je základným právom, z ktorých dôvodov nie je možné ani priznať žalobcovi právo na ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy.

Odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým preskúvavacie konanie zastavil, pretože žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ako vecne správne podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 potvrdil aj keď z iných právnych dôvodov.

O náhrade trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal pre jeho neúspech v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. októbra 2008

Za správnosť vyhotovenia: Ľubica Kavivanovová

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu